

کتابِ میکاهِ نَبی

میکاهِ نَبی دَ باره یهُودا پادشاهی جنُوبی و سامِره پادشاهی شمالی اِسرائیل پیشگویی مُونه. اُو دَ خِلافِ بے اِنصافی، بُتِپرستی و فایده کشی از غریبا توره مُوگیه و خبردار مُونه که رهبری فاسِد و اعمالِ پُرگناه باعثِ تباهی اِسرائیل، خصوصاً اورُشلیم مُوشه. دَ عینِ حال، میکاهِ مردُم ره سُون توبه تشویق مُونه و بلده آینده اُمید میدیه.

موضوعهای مُهم کتاب اینیا آسته:

فهرستِ عنوانها

قضاوت دَ بله سامیره و اورُشلیم (۱:۲)

قضاوت دَ بله کسای که شرارت مُونه (۱:۲)

توره میکاهِ دَ باره انبیای دروغی (۶:۲)

وعده بلده باقی منده های اِسرائیل (۱۲:۲)

سرزنش رهبرا و انبیا (۱:۳)

برقراری صلح د اورشلیم و دُنیا (۱:۴)

پس آمدو از اسیری (۶:۴)

یگ حکمران از بیت-لحم پیدا موشه (۱:۵)

ادعای خداوند دِ خِلافِ اسرائیل (۱:۶)

گناه اسرائیل و جزای شی (۹:۶)

ماتم نبی بخاطر گناه یهودا (۱:۷)

پشیمانی و توکل اورشلیم د خدا (۸:۷)

۱) کلامِ خُداوند که دَ میگاهِ مورشتی دَ روزای پادشاهی یوتام،
آحاز و حزقیای پادشایونِ یهودا نازل شد و او دَ باره سامره و اورشلیم دَ رویا دید
اینی آسته:

قضاوت دَ بِلِه سامره و اورشلیم

۲) آی قومها، پگ شمو بشنوید؛

آی زمی و تمام باشندههای شی، گوش بگیرید!

خُداوندِ قادرِ مُطلق دَ خِلافِ شمو شاهدی میدیه،

آره، خُداوند از خانه مُقدَّس خُو شاهدی میدیه.

۳) اینه، خُداوند از جایگاهِ خُو بُرو مییه

و تاه آمده دَ بِلِه جایهای بلندِ زمی حرکت مونه.

۴) اوخته کوهها دَ تی ازو آو موشه

و درهها دُوشق موشه،

رقمی که موم د پیش آتش او موشه

و رقمی که او سرشویو سیل مونه.

پگ امزیا بخاطر خطای یعقوب ⑤

و بخاطر گناههای خانوار اسرائیل آسته.

بلده خطای یعقوب کی ملامت آسته؟

آیا مردم سامره نییه؟

بلده بتخانههای یهودا کی ملامت آسته؟

آیا مردم اورشلیم نییه؟

خداوند موهیه: ⑥

”ما سامره ره یگ کوډ خرابه د بیابو جور مونم،

یگ جای بلده شندون تاکهای انگور.

ما سنگای ازو ره د دره پورته مونم

و تَادَو شَى رَه لُجْ مُوَكْنَم .

تمام بُت‌های ازو تِکِه-و-پِرچِه مُوشِه، ⑦

پِگِ هِدیه‌های بُتِ خَانِه ازو قَدِ آتِشِ دَرِ مِیگِیره

و تمامِ مُجَسَمه‌های شَى بیرو مُوشِه،

چِرَاکِه اُونَا رَه از مُزِدِ فَاچِشْکِی جَمِ کَدِه

و اُونَا بَسْمِ بَلَدِه مُزِدِ فَاچِشْکِی اِسْتِفَادِه مُوشِه. ”

امزِی خَاطِرِ مَا سَوگواری و نَالِه مُونَم؛ ⑧

مَا پَای لُجْ و جَانِ لُجْ رَاهِ مَوْرَم؛

مَا رَقْمِ شَغَالِهَا نَوَحِه خَانِی مُونَم

و رَقْمِ شُتْرْمُرْغِهَا مَاتَمِ مُوَكْنَم؛

چِرَاکِه زَخْمِ هَایِ سَامِرِه لَاعِلَاجِ اَسْتِه ⑨

و زَخْمِهَا دَ یَهُودَا اَمَدِه،

حتیٰ دَ درگه قوم مه،

دَ اورشليم رسیده.

۱۰ ای ره دَ دشمنای مو دَ جت نکید

و هیچ چخرا نکنید،

بلکه دَ شارِ خودون مو دَ بیت-عُفره

خودون ره دَ خاک لول پدید.

۱۱ آی باشنده‌های شافیر،

لُچ و شرمنده دَ راهِ خو بورید؛

باشنده های صئانان

پیش نمیه؛

بیت-ایصل ناله مونه

و حمایت خو ره از شو دور موکُنه.

۱۲) اگرچه باشنده های ماروت

سخت دَ اِنْتِظَارِ روزای خُوب آسته،

ولے بلا-و-مُصِیْبِت از طرفِ خُداوند

دَ بِلَه درگه‌های اورشَلِیْم نازلِ شُدِه.

۱۳) آی باشنده های لاخیش،

اَسپ‌ها ره دَ گاډی‌ها بسته کده دُوتا کنید؛

آی لاخیش، شُرُوعِ کُناهِ دُخترِ صَهیون تُو آستی،

چراکه خطایِ اِسرائیلِ دَز تُو پیدَا شُد.

۱۴) امزی خاطر یگ مکتوبِ جدایی

دَ مورِشِت-جَتِ بَدی؛

مردُمایِ اکذیبِ بَلدِه پادشایونِ اِسرائیل

مَنبَعِ کَذب-و-دروغِ موشه.

۱۵) آی باشنده‌های مَرِيشه،

ما تَصْرَفُ كُنْدَه رِه دَ بِلَه شُمُو رِي مُونْم؛

شان-و-شوكتِ اِسْرَائِيل

دَ غَارِ عَدْلَام دُوتا مُونه.

۱۶) خودون رِه بخاطرِ بچکيچاي نازدانه خُو

کَل کنيِد و مُوي خُو رِه تراش کده ماتم بگيريِد.

خودون رِه دَ اندازه کَل کنيِد که رقم قَجير شُنيد،

چراکه اونا از پيش شُمُو دَ اسيري بُرده مُوشه.

قضاوت دَ بِلَه کساي که شرارت مُونه

۲) ۱) وای دَ حالِ کساي که نقشه شرارت

و کاراي شريِرانه رِه دَ جاگه خُو ميکشه

و غيتيکه روشني صُبح مُوشه اُو رِه دَ جای ميره،

چراکه او د قُدرتِ دِستِ ازوا آسته.

② اونا زمينای مردُم ره طَمعِ مونه و د زور ميگيره؛

خانهها ره طَمعِ موكنه و خنده موشه.

اونا ام د بَله مَرِدِ خانه و خانوار شي دِستِ دِراز مونه

و ام د بَله مردُم و ميراث شي.

③ امزی خاطر خُداوند ايني رقم موكيه:

”اينه، ما قصد دَرُم كه د خِلافِ خانواراي شُمو بلا-و-مُصِيبِتِ بِيَرُم

كه شُمو گردوناي خُو ره از شي دُور نَمِيتَيد

و شُمو ديگه مغرورانه راه نَمورِيد،

چراکه او يگ زمانِ بَد آسته.

④ د امزُو روز مردُم شُمو ره طَعنه ميديه

و از ريشخندی ناله كده سخت نوحه خاني مونه

و مَوَكِيه، 'مو كاملاً تَبَاه شُدِي؛

میراثِ قَوْمِ مَوِ دَ دِیْگَرِو تَعْلُقُ گِرِفْتَه؛

أُو از مَوِ گِرِفْتَه شُدِه.

أَرِی، زَمِیْنای مَوِ رِه تَصْرُفُ کُنْدَههآ دَ بَیْنِ خُو تَقْسِیْمِ
مُونَه. ”

⑤ امزی خاطر تُو دَ جَمَاعَتِ خُداوند یَگُو کَس نَمِیْدَشْتَه بَشِی کِه دَ وختِ
پَشکِ اَنْدَخْتو بَلْدَه تَقْسِیْمِ زَمِی رِیْسِپُو رِه کَش کُنَه.

توره میگاه دَ باره انبیای دروغی

⑥ انبیای ازوا تبلیغ کده مَوَکِیَه:

”تبلیغ نَکَنید،

کَس نَباید ای چیزا رِه تبلیغ کُنَه؛

رَسوایی دَ بَلَه مَوِ نَمِیَه.

⑦ آی خَانَوَارِ یَعْقُوب، آیا دُرُست اَسْتَه کِه امی رَقْمِ بُوکَید:

”صبرِ خُداوند هنوز خلاص نَشُدِه.

امی کارا نقشِه ازو نیسته.“

خُداوند مُوگیه:

”تورای مه بلده کسی که عادِلانه رفتار مونه

دَ خُوبی شی تمام مُوشه.

Ⓐ تا دِیروز شُمو قوم مه بُودید، لیکن آلی رقمِ دُشمو دَ خِلاف مه باله
شُدید؛

شُمو چَپن و کالا ره

از جان کسای که خاطرجم تیر مُوشه

و دَ فِکرِ جنگ نیسته بُر مُونید.

Ⓘ شُمو خاتُونوی قوم مره

از خانه های نُوربندِ ازوا هی مُوکُنید

و از بچکیچای ازوا

شان-و-شَوکت مَره که دَزوا دَدیم بَلدِه همیشه مِیگیرید.

⑩ باله شُنید و بورید،

چُون ای جایی نییه که آرام-و-بیغم بِشینید،

چراکه ای سرزمی نَجس شُدِه؛

ای شُمو ره قد یگ تباهی سخت تَباه مُونه.

⑪ اگه یگ آدم چَلباز و دروغگوی بییه

و از رُوی حیلِه-و-نیرنگ بُگیه، 'ما د باره شراب و شراب

قوی دَز شُمو وَعظ مُونم،'

اُمو نفر بَلدِه امزی قوم واعظ مُوشه.

وعده بَلدِه باقی مَنده های اسرائیل

⑫ ای یعقوب، ما حتماً پگ شُمو ره جَم مُوکنم؛

اَره، ما باقی مَنده های اسرائیل ره یگجای مُونم؛

ما اونا ره رقمِ گوسپندو دَ یگِ قوتو قرار میدیُم

و رقمِ گله دَ علفچِرِ ازوا؛

بخاطرِ تعدادِ کلونِ مردمِ دَ اُونجی چیغ-و-شور موبشه.

۱۳) امو که راه ره واز مونه پیشلونِ ازوا موره؛

اونا راه ره واز مونه و از درگه تیر شده بُرو موره.

پادشاهِ ازوا پیشِ پیشِ ازوا موره،

آرے، خُداوند سرقطارِ ازوا.

سرزنشِ رهبرای و انبیا

۳) ۱) اوخته ما گُفتم:

”آی رهبرای یعقوب

و حکمرانای خانوارِ اسرائیل، بشنوبید!

آیا شمو نباید انصاف ره بدید؟

② شُمو کسای که از خُوبی نَفَرَت دَرِید و بَدی خوش شُمو مییه،

شُمو کسای که پوست ره از جِسْمِ مَرْدُم

و گوشت ره از اسْتُغونای ازوا میکنید؛

③ شُمو کسای که گوشتِ قَوْمِ مَرِه مُوخوَرِید،

پوستِ ازوا ره از جِسْمِ ازوا جدا مُونِید،

اسْتُغونای ازوا ره مَیدِه مُونِید

و اونا ره تُوْطِه تُوْطِه مُوکُنِید رِقْمِ اسْتُغونای مَنِه دیگ

و رِقْمِ گوشتِ مَنِه دیگِ کُتِه.

④ وخت شی مییه که امی حُکمرانا دَ پِیشِ خُداوند ناله-و-فرباد مونه،

لیکن اُو دَزوا جواب نَمِیدیه؛

بَلکه رُوی خُو ره دَ امزُو غَیت ازوا تاشه مونه،

چراکه اونا مُرْتکِبِ اَعْمَالِ شَرِیرانه شُدِه.

⑤ خُداوند دَ باره اَنبِيَايِ كِه قَوْم مَرِه كُمرَاه مُونِه يَك پيغام دَرِه، دَ باره
امزُو اَنبِيَا كِه وختي يَكُو كَس دَ دانِ ازوا يَكُو چيز تيله مُونِه، بَلدِه ازُو دُعَايِ
خَيْر مُونِه، ليكن كَسِي كِه يَكُو چيز دَ دانِ ازوا تيله نَمُو كُنِه، دَ خِلَافِ ازُو
اِعْلَانِ جَنگ مُونِه؛ اَرِه، خُداوند دَ باره ازوا ايني رَقْم مُو كِيَه:

⑥ ”اينه، دَ بَلِه شُمُو شَاو مُو شِه و شُمُو دِيكِه رويَا نَمِينِ كَرِيْد

و تَرِيكِي مُو شِه و دِيكِه پَالِ كِرِي نَمِي تِيْد.

اَفْتُو از بَلِه اَنبِيَا مِي شِيْنِه

و رُوز دَ بَلِه ازوا تَرِيك مُو شِه.

⑦ كَسَايِ كِه رويَا مِينِ كَرِه رَسُوا مُو شِه

و كَسَايِ كِه پَالِ كِرِي مُونِه شَرْمِنْدِه؛

اُونَا پَك شِي دِسْت خُو رِه دَ بَلِه دان خُو مِي كِرِه،

چِرَا كِه از طَرَفِ خُدا هِيچ جَوَاب نَمِي يِه.

⑧ ليكن ما پُر از قُدْرَت شُدِيْم،

پُر از رُوح خُداوند،

و پُر از اِنصاف و جُرأت

تا دَ يعقُوب خطای شی ره اِعلان کنُم

و دَ اسرائیل گُناه شی ره.

۹) آی رهبرای خانوارِ يعقُوب

و حُکمرانای خانوارِ اسرائیل، ای ره بِشنوید،

شُمو کسای که از اِنصاف بد مُوبرید

و هر چیزی راست ره کج معنی مُونید،

۱۰) شُمو کسای که صَهیون ره دَ وسیلَه ریختندونِ خُون آباد مُونید،

اورشَلیم ره دَ وسیلَه شرارت!

۱۱) حُکمرانای اورشَلیم بلده رشوت قضاوت مُوکنه،

پیشوایون شی بدُون مُزد تعلیم نَمیدیه

و انبیای ازو بلده پیسه پالگیری مُونه؛

هنوز ام دَ خُداوند تَوَكَّل كده مُوگيه:

”يَقِيناً خُداوند قد ازمو آسته؛

هيچ بلا دَ بَلِه مو نَمِيه!“

پس بخاطرِ از شُمو ١٢

صَهيون رقمِ زمي قَلبه مُوشه،

اورشليم يگ كوډُ خرابه جور مُوشه

و كوهِ خانه خُدا دَ بلندي كه پُر از جنگل آسته تَبديل مُوشه.

برقراری صلح دَ اورشليم و دُنیا

٢٤ ١ روزای مِيه كه

كوهِ خانه خُداوند از پگِ كوهها كده بلند مَرْتبه مُوشه

و از پگِ تپهها كده بلندتر قرار ميگيره

و قومها سُون شِي رِي مُوشه

② و مِلَّتْ هَاي كَلُو اَمْدَه مُوْگِيَه:

”بپید که د کوه خُداوند بوری،

د خانه خُداي يعقوب،

تا او راه-و-طريق خُوره دز مو تعليم بديه

و مو د راههاي ازو قدم بزني.“

چون شريعت از صهيون صادر موشه،

کلام خُداوند از اورشليم.

③ او د مينکل قومهاي کلو قضاوت مونه

و قضيههاي ملتهاي قوی ره تا جایهاي دُور فيصله موکنه؛

اونا شمشيراي خُوره گفته د سوغمهها تبديل مونه

و نيزههاي خُوره د داسهاي شاخچه-بری؛

يگ ملت د خلاف ديگه ملت شمشير باله نمونه

و دِيگه جنگ ياد نَميگيره،

٤) بَلکه هر کس دَ تَي تاکِ انگور و دَ تَي درختِ انجیر خُو ميشينه

و هيچ کس اونا ره نَميترسنه؛

چون دانِ خداوندِ لشکرها اي ره گفته.

٥) تمام قومها هر کدم شي نامِ خُدایِ خُو ره گِرَفْتَه از شي پيروی مونه،

ليکن مو نامِ خداوند، خُدایِ خُو ره گِرَفْتَه

تا ابدالآباد ازو پيروی مونی.

پس آمدو از اسیری

٦) خداوند موكيه:

”دَ امزو روز ما آدمای لنگ

و نفرای هي شده ره جَم مُونم؛

امچنان کسای ره که ما دُچارِ بلا-و-مُصِيبت کديم.

⑦ ما آدمای لنگ ره دَ عِنوانِ باقی‌منده‌ها جَم مُونم،

امو نفراره که هی شُد، یگِ مِلتِ قوی جور مُونم

و ما، خُداوند دَ کوهِ صَهیون دَ بِلِه ازوا حُکمرانی مُونم،

از آلی تا اَبداً اَباد.

⑧ دَ باره ازتو آلی بَرَجِ پیره‌داری گله،

آلی دُخترِ صَهیون که قلعه مُستَحکم آستی؛

ای دَزتو میرسه،

آری، حُکمرانی سابقِ دَزتو میرسه،

یعنی پادشاهی دُخترِ اورشَلیم.

⑨ آلی چرا ناله-و-فریاد مُونی؟

آیا دَزتو هیچ پادشاه وجود ندره؟

آیا مُشاورتو از بین رفته

که تُو رَقَمِ خاتُونی که مِیزِبِه دَرَد مِیکَشی؟

⑩ آی دُخترِ صَهیون،

رَقَمِ خاتُونی که مِیزِبِه دَرَد بِکَش و تاو-و-پیچ بُخور،

چُون تُو آلی از شار بُر موشی

و دَ بیابو خِیمه مِیزنی

و تا بابل بُرده موشی.

دَ اُونجی تُو نِجات پِیدا مونی؛

آر، دَ اُونجی خُداوند تُو ره

از دِستِ دُشمنای تُو خلاص مونه.

⑪ امی آلی مِلت‌های کَلو

دَ خِلاف تُو جَم شُدِه و مُوگیه:

”بیلید که صَهیون نَجِس شُنه

و چیمای مو از توخ کدون شی لذت بُرهه.

⑫ لیکن اونا فِکرای خُداوند ره نَمیدنه

و قصد شی ره نَموفامه

که او اونا ره رقم قودهها

دَخرموجای جَم کده.

⑬ آی دُختر صَهیون،

باله شو و جُغول کو،

چراکه ما شاخ تو ره آینی جور مُونم

و سُمهای تو ره بُرنزی؛

تو غَدِر قومها ره زده تِکه-و-پرچه مُونی

و وُلجِه ازوا ره بلده خُداوند

و مال-و-دولت ازوا ره بلده خُداوند تمام زمی وَقِف مُونی.

یگ حکمران از بیت لحم پیدا موشه

۵ ① ای شار لشکرها، لشکریهای خوره جم کو،

چون مو د محاصره قرار گرفته؛

اونا قد سوته-چیو

د کومه حکمران اسرائیل میزنه.

② و تو ای بیت-لحم افراته،

اگرچه د مینکل اولاد بابه‌های یهودا ریزه آستی،

وله از تو بلده مه

کسی پیدا موشه که د اسرائیل حکمرانی مونه

و اصل-و-نسب شی از قدیم،

از زمانای دور وجود داشته.

③ پس خداوند اونا ره تا زمانی که خاتون شکامتو بزیه

دَ دُشْمُو تَسْلِيمِ مُونِه.

اوخته باقی قومای امزو باچه

پس دَ دِیْرِ بَنیِ اِسْرَائیلِ مِییه.

و اُو ایسته شُدِه گِله خُو ره مِیچِرَنِه، ^(۴)

دَ قُوْتِ خُداوند و دَ قُدْرَتِ-و-اِخْتِیاری که دَ نامِ خُداوند، خُدای
شی آسته.

و اونا دَ اَمْنِیْتِ زَنْدِگیِ مُونِه،

چون دَ امزو غَیْتِ آوازِه بُّزْرِگیِ ازو تا آخِرایِ زَمیِ مِیْرَسِه؛

و اُو مَنَبِیِ صُلْحِ-و-اَرَامِشِ مُوشِه. ^(۵)

وختیکه لَشْکَرِ اَشُورِ دَ سِرْزَمِیْنِ مَوِ بَییه

و دَ قَلْعَه هایِ مَوِ پَایِ بَیله،

مَوِ دَ خِلَافِ اَزْوا هفتِ چوپو

و هشتِ رَهْبِرِ رِه بَالِه مُونی.

⑥ اونا قد شمشیر د بِلِه سرزمین آشور،

د بِلِه سرحدای سرزمین نمرود حکمرانی مونه؛

امو باچه مو ره از چنگ لشکر آشور

وختیکه اونا د سرزمین مو داخل شنه

یا د سرحد مو پای بيله نجات میدیه.

⑦ اوخته باقیمنده یعقوب د مینکل قومهای کلو،

رقم شبندی موشه که از طرف خداوند آسته

و رقم بارش د بِلِه سوزه موباره

و انتظار انسان ره نمیکشه

و بلده بنی آدم معطل نمونه.

⑧ و باقی منده های یعقوب

د بین ملت‌ها و د مینکل قومهای کلو،

رَقْمِ شِيرِ دَ بَيْنِ حَيَوَانَايِ جَنَگِ

و رَقْمِ شِيرِ غُرَانِ دَ بَيْنِ رَمَه‌هَایِ گوسپندو موشه،

وختیکه تیر موشه پایمال مونه و پاره پاره موکنه

و هیچ کس از چنگ شی نجات دده نمیتنه.

⑨ دِسْتِ تُو دَ بِلَهْ مُخَالِفَايِ تُو بِلَنْدِ مَوْشَه

و پِگِ دُشْمَنَايِ تُو نَابُودِ مَوْشَه.

⑩ خُداوندِ مَوْگِيَه:

”دَ اَمْرُو رُوزِ مَا اَسْپَهَايِ تُو رَهْ اَزِ مِيْنَكَلِ تُو نَابُودِ مَوْنَمُ

و گَاډِي‌هَایِ تُو رَهْ خَرَابِ؛

⑪ مَا شَارَايِ سِرْزَمِيْنِ تُو رَهْ اَزِ بَيْنِ مَوْبُرْمُ

و تَمَامِ قَلْعَه‌هَایِ مُسْتَحْكَمِ تُو رَهْ چِپَهْ مَوْكُنْمُ؛

⑫ مَا دِسْتِ تُو رَهْ اَزِ جَاډُوگَرِي كُوتَاهِ مَوْنَمُ

و پالگیرا دیگه دز تو پیدا نموشه؛

۱۳ ما بُت‌ها و ستون‌های پرستشی تو ره

از مینکل تو نابود مونم

و تو دیگه د کار دستای خو

سجده نمونی؛

۱۴ ما بُت‌های آشیره تو ره از مینکل تو ریشه‌کن مونم

و شارای تو ره تباه موکنم؛

۱۵ ما قد قار و غضب

از ملت‌های که از آید نموشه انتقام میگیرم.

إِدْعَايِ خُدَاوَنَدِ دَ خِلَافِ إِسْرَائِيلَ

۶ چیزی ره که خدایوند موهیه بشنوبید:

باله شو، ای قوم اسرائیل، د پیش روی کوه‌ها ادعای خو ره پیش کو

و بیل که تپه‌ها آواز تو ره بشنوه.

② آی کوه‌ها و بُنیادهای دایمی زمی،

د اِدعای خُداوند گوش بَدید؛

چُون خُداوند د خِلافِ قَوْمِ خُو اِدعا دَره

و قد اِسرائیل جَر-و-بَحْث مُونه.

③ اُو مُوگیه:

”آی قوم مه، ما د حق تو چیز کار کدیم؟

قد چیز خیل تو ره از خو بیزار کدیم؟

دز مه جواب بدی!

④ ازی که ما تو ره از سرزمینِ مِصر بُرو اُوردم

و تو ره از خانه غلامی آزاد کدم

و مُوسیٰ و هارون و مریم ره

پیش رُوی تُو رِبی کُدم، از مه بیزار شُدے؟

⑤ آی قوم مه، دَیاد خُو بَیر که بالاق پادشاهِ موآب چی نقشه کشید

و بلعام باچه بَور دَزُو چی جواب دَد؛

و دَ غَیتِ سَفر از شَطِیم تا جِجال چی واقع شُد

تاکه تُو اعمالِ عادِلانِه خُداوند ره بَدَنی.

⑥ ما قد چیزخیل دَ حُضُورِ خُداوند بییم

و خود ره دَ حُضُورِ خُدايِ تعالیٰ خَم کُنم؟

آیا دَ حُضُورِ شی قد قُربانی های سوختنی

و گوسله های یگ ساله بییم؟

⑦ آیا خُداوند قد هزارها قُوج

یا دَها هزار دربای روغو خوش مُوشه؟

آیا اوّلباری خُو ره بخاطرِ خطای خُو

و ثَمَرِ جِسْمِ خُو ره بخاطرِ گُناهِ جان خُو بَدِيْم؟

Ⓐ آيِ اِنسانِ فاني، خُداوند دَز تُو كُفته كه چي خُوب آسته؛

خُداوند از تُو چي طلبِ دَره

سِوای كه اِنصافِ ره دَ جايِ بيري،

وفاداري-و-مهرباني ره دوستِ بَدني

و عاجزانه دَ حُضورِ خُدايِ خُو قَدَمِ بَزني؟

گُناهِ اِسرائيل و جَزايِ شي

Ⓘ ترس از نامِ خُداوند حِكمتِ آسته؛

آوازِ خُداوند دَ شارِ كُويِ مُونه

و مُوگيه: ”ما تَياقِ مجازاتِ ره مُقَرَرِ كديم؛ خُوب گوش

كُنيد!

⓫ آيا هنوز دَ خانهِ آدَمِ شَريرِ خزانه‌هايِ كه از راهِ شَرارتِ دَ دِستِ آمده

و مَنك‌های كَم كه مایه نَفَرَت آسته و جُود نَدَره؟

۱۱) آیا ما میتنم از ترازوه‌های شریرو

و خَلطَه سنگای غَلَط چیم پوشی کنم؟

۱۲) دولت‌مندای شار پُر از ظلم آسته،

باشنده‌های شی دروغ مُوگیه

و زیونای چَلباز دَ دان‌های ازوا آسته.

۱۳) امزی خاطر، آی شار، ما تُو ره زخمی مُونم

و تُو ره زده بخاطرِ گُناه‌های تُو بیرو مُوکنم.

۱۴) تُو مُوخوری، لیکن سیر نموشی

و گُشنگی تُو دَ وجود تُو مُومنه؛

تُو مال-و-دولت دَ دِست میری، لیکن ذخیره نَمیتنی

و چیزی ره که ذخیره کنی، ما او ره دَ شمشیر تسلیم مُونم.

١٥) تُو كِشْت مُونى، لِيكِن دِرُو نَمُونى؛

تُو زَيْتُون رِه لَغِه مُونى، لِيكِن خُود رِه قَد رُوغُو چَرَب نَمُوكُنَى؛

تُو اَنگُور رِه لَغِه مُونى، لِيكِن شَرَاب شى رِه وُچى نَمُونى.

١٦) اِزى كِه تُو اَحكامِ عُمْرِى

و تَمَامِ كَارَاى خَانَوَارِ اَخَابِ رِه نِگَاه كَدِے

و اِز مَشَوْرَهَاى اِزُوا پَيْرَوى مُونى،

مَا تُو رِه يِگ بَيْرَنِه جُور مُونُم

و بَاشِنْدَهَاى تُو رِه مَايِه اَفَسُوس؛

پَس تُو رَسُوَايى قَوْمِ مَرِه مِينِگْرِى.

مَاتِم نَبِى بَخَاطِرِ گُنَاهِ يَهُودَا

٧) وَاى دَ حَالِ مِه! چُونِ مَا رَقَمِ كَسِى شُدِيم

كِه بَعْدِ اِز جَمِ شُدُونِ مِيُوِه هَاى تَايَسْتُونِى

و بعد از چينده شُدونِ انگُورا

يگ خوشه پيدا نَميْتنه كه بُخوره؛

هيچ انجِيرِ نَورَس و جُود ندره كه جان مه د آرزوي شي آسته.

آدم نيك-و-پرهيزگار از زمي نابود شده ②

و هيچ آدمِ دُرستكار د مينكلِ انسانا باقي نَمنده.

اونا پگ شي بلده ريختندونِ خُون د كمين ميشينه

و يگديگه خُوره قد دام شكار مونه.

دستاي ازوا د انجام ددونِ شرارت ماهر آسته؛ ③

مامور و قاضي رشوت طلب موكنه

و قدرتمند خاهشِ نفس خُوره برملا موكيه؛

د امزي رقم اونا ساخت-و-بافت مونه.

بهترين ازوا رقم خار آسته ④

و دُرستکارترین ازوا بدتر از بوټه های خاردار.

روزی ره که پیره‌دارای ازوا اعلان کده آمدنی یه، یعنی روز جزای
ازوا؛

اینه، سرگردانی ازوا نزدیک آسته.

⑤ د بَلَه رفیق خُو اِعتبار نَکُو

و د دوستِ نزدیک خُو اِعتِماد نَدشته بَش؛

و درگه دان خُو ره از کسی که

د بَغَل تُو خاو مونه نگاه کُو،

⑥ چراکه باچه، آته ره بے حُرمت مونه،

دُختر د خِلافِ آبه خُو باله موشه

و بیرى د خِلافِ خُسرمادر خُو؛

دُشمونِ هر کس عیالِ خانه خود شی موشه.

⑦ لیکن ما سُون خُداوند توخ مُونُم

و بَلَدِه خُدای نِجَات خُو اِنْتِظَار مِيكشُم

و خُدای مه دُعای مَره مِيشَنَوَه.

پَشِيمَانِي وَ تَوَكَّلِ اَوْرُشَلِيمِ دَ خُدَا

Ⓐ آي دُشْمون مه، دَ بِلَه مه خوشحالي نَكُو؛

اگرچه ما اُفتَدِيم، لِيكِن ما باله مَوْشُم؛

اگرچه ما دَ تَرِيكِي مِيشِيْنَم،

لِيكِن خُداوند روشني مه مَوْشَه.

Ⓓ ما بايد غَضَبِ خُداوند ره باله كَنَم،

چراکه ما دَ ضِدِ اَزُو كُناه كَدِيم،

تا غِيْتِيكِه قَضِيَه مَره فَيَصَلَه كُنه

و قضاوت ره بَلَدِه مه دَ جاي بِيَرَه.

أو مَره بُر كَدَه دَ روشني مِيرَه

و ما عدالتِ ازو ره مینگرَم.

⑩ اوخته دُشمون مه مینگره

و شرم او ره مُپوشنه، چراکه او دز مه گُفت:

“خداوند، خُدای تُو کُجا آسته؟”

چیمای مه سرنگونی ازو ره مینگره

و دَمزُو غیت او رقمِ گلِ کوچه‌ها پایمال موشه.

⑪ آی اورشَلیم، روزی مییه که دیوالای تُو دُوباره آباد موشه؛

دَ امزُو روز سرحد تُو تا جای‌های دُور میرسه.

⑫ دَ امزُو روز از آشور و شارای مصر دَ پیش از تُو مییه،

از مصر گِرِفته تا دریای فرات

و از یگ دریا تا دیگه دریا

و از یگ کوه تا دیگه کوه.

۱۳) زمی بخاطرِ باشنده های خُو

و بخاطرِ نتیجه اعمالِ ازوا بیرو مُوشه.

۱۴) خُداوندا، قوم خُو ره قد تَباق خُو چوپونی کُو،

گله که دَز تُو تعلقِ دَره

و دَ یگ جنگل، دَ مینکلِ زمینِ سرسبز

تنها زندگی مُونه؛

بیلیلد که اونا دَ باشان و جلعاد

رقم روزای سابقِ بچره.

۱۵) خُداوند مُوگیه: ” رقم روزای که تُو از سرزمینِ مصر بُر شُده آمدی،

ما امو رقم چیزای عجیب ره دَ دُشمون تُو نشو میدیم.“

۱۶) مِلَّت ها ای ره مینگره

و قد تمامِ قُدرتِ خُو شرمینده مُوشه؛

اُونَا دِسْت خُو رِه دَ بَلِه دَانْهَای خُو مِیلِه

و گوشای ازوا کر موشه.

۱۷) اُونَا خَاک رِه رَقْمِ مَار

و رَقْمِ خَزِنْدَه‌هَای زَمی مِیلِیسَه؛

اُونَا قَد تَرَس-و-لَرَز از قَلْعَه‌هَای خُو بُرُو مِییه؛

اُونَا قَد تَرَس سُون خُداوند، خُداي مَو مِییه،

اَرِے، از تُو مِیترسه.

۱۸) اَیَا خُدايی رَقْمِ از تُو اَسْتَه کِه گُناهِ رِه بُبُخْشَه

و از خَطای باقِیْمَنْدِه قَوْمِ خُو تِیر شُنَه؟

تُو قَارِ خُو رِه تا اَبَد نِگَاہ نَمُونی،

چِرَاکِه تُو از مِهْرَبَانی-و-بَخْشِشِ خُوشحَالِ مُوشی.

۱۹) تُو بَسْمِ دَ بَلِه از مَو رَحْمِ مُونی

و خطای مو ره پایمال مُوکنی

و تمام گناه های مو ره دَ چُقُوری دریا پورته مُونی.

٢٠) تُو وفاداری ره دَ یعقوب نِشو میدی

و مُحَبَّتِ واقعی ره دَ اِبراهیم،

امُو رقم که تُو دَ بابه کلونای مو

دَ زمانای سابقِ قَسم خوردی.